Ekim 2015 Sayı 4

Sert Ünsüz

gerekirse yumuşamasını bilir

Okunacak nesne.

Yazarını buldukça çıkar.

Ederi: Beş para

GİTME

İçimizde uslanmaz bir gezgin, bir kaçak, bir yolgezer, hep gitme düşleri kuran bir Odysseus yatıyor.

Hangimiz biliyor bunu?

Bilip de ne yapıyor?

İş-güç, ev-bark, çoluk-çocuk, içimizdeki ürkek, korkak, hesap-kitap bilen, bir yanımız da, bizi bir yerlere bağlayıp, gitmekten alıkoyuyor, bırakmıyor. Sahip olmak dürtüsü, elimizdekileri yitirmek korkusu…

Yaşam tekdüze. Bazen –çoğu zaman– aynı günün tekrar tekrar yaşadığımızı düşünüyoruz. Aynı kahvaltı masasına oturup, her zaman giydiğimiz renkteki gömleğe, sıkılığına alıştığımız kravatı takıp, bağcıklarımızı ondan da sıkıca bağlayıp, işe gidiyoruz.

Çalıştığımız yerde bir şey değişmiyor çoğunlukla. Aynı odalarda, bildik insanlar, alışılagelmiş işleri yapıyor sabahtan akşama. İşten dönerken geçilen yollar, sokaklar, otobüsler de öyle, bildik, tanıdık. İçimizde hep, zamanla bir şeylerin artık değişmesi gerektiği beklentisi yığıldıkça yığılır. Hiç bir şey değişmiyormuş gibi gelir hep. Hani güneş de doğup, batmasa...

Farklı olan, değişik olan, günü değiştirecek olan, yaşadığımız bu bildik, dar, sıkıcı ortamda değil, uzak-yakın, başka bir yerde. Bunu biliyoruz. Bizi değiştirecek, şaşırtacak, etkileyecek her şey, bizi olduğumuz gibi kalmaya zorlayan mekânlarımızdan ötelerde.

Gerçek, dolu dolu bir yaşamın olduğunu düşünüyoruz ve is-

teyip, özlüyoruz. Bizden uzakta, başka yerlerde olduğu gerçeği çıkıyor sonra önümüze.

Sonbaharlarda, mart ayı ortalarında içimize, çöreklenen, nereden geldiği belirsiz can sıkıntıları, sağa sola çatmalar, bulaşmalar, sebepsiz melankoli, hüzün, dizlerin sızlaması, vuran ayakkabılar, ipil ipil zonklayan nasırlar gibi hep içimizdeki o zincirlenmiş göçebenin marifetleri.

Gerek bisikletle, gerek yürüyerek, birkaç günlüğüne, bir yerlere gitmek istediğimde, en çok karar vermekte zorlandığım şey, yanıma ne alıp-almayacağım oluyor. Sabah çıkıp, akşam eve döndüğümüz bir yaşam boyu, bu soruların hiçbirini sormuyoruz kendimize. Dört tane ton balığı konservesi alsam yeter mi, altısı yük olur da elimin ayağımın dermanını bitirir mi? Bir pantolon almak gerekir, ikincisi yük olur, yazsa bir tişört, kışsa kalınca bir kazak, ikincisine gerek yok, boşa yük.

İnsanın bu kafayla, çok da zorlamadan, şuraya varması hiçten değil; gerçekten, yaşam da böyle galiba. Kendini ne kadar gereksiz "maldan-vardan" arındırırsan, o kadar rahat yürüyebiliyorsun.

Haklısınız, bu felsefi bir kavram. Buraya girmeyelim şimdilik. Daha az karışık şeylere dönelim.

Yanıma almam gereken yiyecek seçimi, aynı zamanda benim oburluğuma ve aç gözlülüğüme de uzanan bir çizgi. Bunu şöyle fark ettim, ekmeği ve şekeri yemekten tamamen vaz geçtiğimde. Yola çıkmadan, yarım ekmek almak-bir ekmek almak uçlarında gezinirken, şimdi sırt çantamda, o kadar fazladan boşluk var. Ve kesinlikle boşluk daha kolay taşınabiliyor.

Bazı konularda daha bu kararlılığa ulaşamadım; kitap gibi, hala bir yerine üç-dört kitap alma güdüsüyle savaşıyorum. Belki de bu, kitabın da bir yerden sonra çokluğunun zararla-

rını hala fark edemediğimden, belki fark edip de kabullenememeden. Her neyse.

Dönelim gitmeye, sırt çantasına.

Çağlar boyunca insan evin eşiğinden çıkarken, yanına bir şeyler alma gereği duydu. Bu zamanında belki bir mızrak, bir taş balta, bir keskin kılıç, dayanıklı bir kalkandı. 1900'lerde, Paris'te, İstanbul'da zarif bir şemsiye, baston, vahşi batıda bir çift altıpatlar, dolu bir vinçester, belki bir yerlerde –doğu'da– parlak taşlı bir tespih... Bugün bir cep telefonunu, bir kimlik, bir para cüzdanı almadan çıkamıyoruz evden. Bu devirde de böyle.

Birkaç günlüğüne bir yere gitmek –otele, motele, pansiyona değil– kendine yetecek bir düzenekle, çadır, uyku tulumu, yemelik, çatal-kaşık, kap-kacak, kibrit-tuz alıp da bir yere gitmek farklı bir şey. Her yanıyla.

Yıllardır şehirlerde, dağ-bayır, böyle gezen turistler, başkaları olan insanlarla karşılaşıp, ulan ne deliler, akılsızlar var diyerek gülüp geçtik. Bunun, ne zaman, bir çeşit kişisel özgürlüğü aramak değil, yolda kalarak yaşamak olduğunu fark edeceğiz, edebilecek miyiz bilmiyorum. Bildiğim, dışarında, uzaklarda, bambaşka bir dünya olduğu. Buna gidebilmek için de yolda olmak gerektiği.

Doğayı, doğada yanlız olmayı seviyor ve özlüyoruz. Bu bizim doğamızda var. bunca yıllık birliktelik, sosyal yaşam, dağda, bir denizin kıyısında, bir şelalenin dibinde yanlız olmanın verdiği dinginliği vermiyor.

Belki hiçbir zaman bir kaçak olamayacağız, ama istersek, doğaya, dağa-denize uzanan kaçamakları daha sıklıkla yapabiliriz. Hem bu belki o insanın içindeki yolda olma, özgürlük ateşinin de her dem sönmemesine neden olabilir.

KIRMIZI BAŞLIKLI YOLCU

– Ey yolcu! Nereden gelirsin, nereye gidersin?

– Babamdan annemden gelirim, çocuklarıma giderim.

– Evrene dağılmaya.

– Toplum bir labirenttir. Bu labirentte doğar insan kişisi. Çıkışı arar kimisi. Kimisi çıkış yok der. Ama herkes ölüme karşı mücadele eder. Bu bölüm tüm varlıkların ortak noktasıdır. Taşların, bitkilerin, hayvanların, insanların… Hepsi var olmayı sürdürmeye çabalar. İnsanın ayırtılarından biri belirsizliğidir. İnsanın (ölmemesi için) olması gerekir. Olmamış insan bir çeşit hayvandır. Bilmez. Etkileri yaşar sadece. Düşünmez. Duygulanır. İnsanın ayırtısı düşünmektir. İnsan düşünmeden yaşadığı olumlu duyguları düşünerek de yaşayabilir. Düşünmek, potansiyel olarak bütün insanlarda vardır. Olumlu duygular biriktirerek gidilir düşünmeye. İnsan olmak demek olumsuz duygularla mücadele etmek demektir. İnsanın ölümle mücadelesi ancak böyle başlar. Bu mücadele, toplum denilen labirentte verilir. Çıkışı arar insan. Aramayana köle diyoruz, labirentte olduğunu bilmez. Köle, köle olduğunu bilmez. Bilen, köle olmaz.

– Ezelden beridir bu dünyadayım, sanki içimde sonsuzluk var. Buna inanıyorum. Şu gölgesinde kendimden geçtiğim ağaç, şu bacaklarıma sürtünen kedi, kapının önünde oturmuş sigara tüttüren, akşamı kabul eden ihtiyar, ezelden beri varmış gibi. İçinde sonsuzluk olan yabancı gelmiyor bana. Şu söküp attığım yabani ot, domates fidesi büyüyebilsin diye. Şu her sabah zeytinliğe gelip afiyetle zeytin yiyen domuzlar,

pazarda koluma çarpıp bana engel gibi bakan teyze…

Başka bir an, şu an, her şey bana yabancı geliyor. Yazmak için kullandığım kurşunkalem, su içtiğim bardak, yemek koyduğum tabak… Siz söyleyin insan kişisi hele şu oy nasıl da yapmacık! Acilen gerçekliğe ihtiyacım var.

- - -

– Ey yolcu! Nereden gelip nereye gidersin?

– Ne geçmişten gelirim, ne de geleceğe giderim. An yolcusuyum, andan gelir ana giderim.

– Bırakıyorum boşluğa kendimi. Üflüyorum, uçuşuyorum bir güzel kız çocuğunun havalandırdığı sabun köpükçüğü geçiyor önümden, merhaba diyorum sevinçle. Caz müziği duyuyorum bir yerlerden gelen. Şimdide insan daha hafif olabiliyor. Saçmalık. Ne güzel. Şimdi bir kedi oluyorum uyuklayan, bir çöp tenekesinin altında. Bir çınar, dere kıyısında. Kuşlar uçuyor, hayallerimde arkalarına takılıyorum. Bir deli sigara içiyor, şaşırıyorum. Bir banka oturuyorum, bir meydanda. Herkese, her şeye bakıyorum. Yanıma ihtiyar bir adam oturuyor. Selamlaşıp susuyoruz. Sessizliği bilip ne öğüt verirsin ey yaşlı kişi diyorum. Adam gülümseyip "her şey geçer" diyor susuyor. Uçuşup gidiyorum, ağzımda bal gibi tatlı bir öğüt, her şey geçer.

– Çok sıkıcı şeyler yazıyorum, yolculuk hakkında… Eflatun yaz diyor, ne yazarsan yaz, gene de yaz. Yuvadan itiyor beni uçuşuyorum. Aklıma güzel bir fikir geldi sanıp yazıyorum. Okuyorum kof diye bir ses. Vazgeçmenin kolaycılığı çekiyor kucağına, yemiyorum bu defa. Kişioğlu kolaya yönelerek zehirler kendini. Süreç uzun, işleyiş yavaş olduğundan zehirlenme çok sonra fark ediliyor. Buna "iş işten geçti evresi" de-

niyor. Hemen ardından derinden bir ahhh! Ama yalancıktan bir "keşke…" yerine illa bir şey diyeceksen "zararın neresinden dönülürse kârdır" de. Dolmaları yeme (Hocaya selam).

– İşte böyle. Bazen bir süre akıyorum sözcüklerle, bir derede küçük bir kurbağa gibi, kuyruğunu arayan.

Tak, duruyorum. Bitiyor yakıtı hayal motorunun. Ben kurbağa değilim Adsız'ım. Bu evrenin bir tanesiyim. İşte böyle böyle saçmanın ufak tefek yollarında kaybolurken düşüyor elimden kalem.

- - -

– Kafamda anlar-arası yolculuk yapan bir tur şirketi kurmak.

– Güneşten geldim. Güneşten gelen adam benim adım, arkadaşlarım bana kısaca Güneş der. Bir meteora binip geldim. Bir süredir insanlar arasında dolaşıyorum sessizce. Bir tuhaflar; bir geçmişi anlatıp duruyor kimisi, kimisi düşleyip duruyor bir geleceği. Boşuna gelmediğime seviyorum, kolları sıvayıp işe koyuluyorum. Onları andan ana taşıyacağım. Kalkıyooor!

– Ben (yani biz) sonsuz küçük bir spermdim. Bilmeden koşuyordum, koş dediler diye sadece. Nereye gittiğimi bilmeden… Sonradan öğrendim, bir yarıştaymışız, kazanmışım. Kendime geldiğimde bir kadının karnındaydım. Güzel günlerdi, inkar edemem. Gün geçtikçe büyüyordum. Bir sonra oraya sığmaz oldum. Beni oradan çıkardılar. O ne oksijendi be, sürekli ağlayarak alışabildim.

Sonra yaşlandım.

Hayatın bir sırrı yoktur.
Olsa da bilinemez.
Bilinse de anlatılamaz.

Hep hayatın bir sırrı olduğunu düşündüm.
Şimdi sonsuzluğa açılan kapıya inanıyorum.
Bu kapının şimdide olduğuna inanıyorum.
Ve kapı sürekli açık duruyor, girmeye cesaretin varsa…

Geriye dönüş yok.

Son Yolculuk

Doğduğum şehirde öldüm. Beni bir güzel yıkayıp beyaz bezlere sardılar. Son yolculuğum için hazırlıklar tamamlandı. Beni tabut denilen araca bindirdiler. Ellerin üzerinde hareket eden bu araç beni mezarlık denilen bir çeşit yolcu istasyonuna getirdi. Toprağın altında hazırlanan bir odaya konuldum. Odamın üstü kapatıldı. Dur bakalım ne olacak diye beklerken bir ses duydum. Bir kapı açıldı, yanıma iki kişi geldi. Beni kaldırdılar. İyi ki öldün Adsız deyip, yeni dünyaya götürdüler.

Son saçmalık:

Hayat ölüme doğru bir yolculuk değildir.
Hayal ölüme karşı bir yolculuktur.
İyi yolculuklar!

Elif — Şiir

Yolculuğa çıkıyorum, geleceğimi bavuluma koyup. Sığmıyor. Kalanını diğer çantalara… Kararsızım. Geçmiş geçmişte mi kaldı? Yoksa gelecekte bir bütün mü? Valizler giderek çoğalıyor. Bıktım, olmuyor. Önemli anılarımı, hayallerimi alıyorum. İlk aşk, yılbaşları, belki birkaç doğum günü ve daha birçok şey. Dışarı çıkıyorum. Ellerim boş. Yalnızca bugünü alıyorum.

GÖÇ

Yok, olmaz, istemiyorum şu uğursuz şeyi yanımda. Gereğinden fazla tek çöpü alamayız. *Ben taşırım onu.* Seni kim taşıyacak? Geziye çıkmıyoruz. Göçüyoruz. Kaçıyoruz. Kaçarken cana beden bile çok gelir. *O zaman ne olur?* Can uçar gider. *Nereye gider?* Yeri neresiyse oraya gider. Koşa koşa gider. *Cennete mi?* Ya! Kimlerininki oraya, kimilerininki başka yere. *Ben bir yere gitmek istemiyorum, burada kalmak istiyorum.* Ben zil takıp oynayacağım, iyi ki gidiyoruz. Şu duvarların taşlarına terim bulaştı, şu eşik tanır ayaklarımı, her eşyaya göçüp gidenlerin anıları yuvalanmış. Of konuşturma beni işte, ağlamaktan bitkin düştüm zaten, gözlerim yoruldu. *Ama ben de ağlıyorum ya! Şuncacık bebeği bile çok görüyorsun.* Başlatma bebeğinden! Ver bakayım şunu…

Direnmedi zavallı. Dikiş yerlerinden çelimsiz bir inleyiş, kopuverdi kafası. Hiç üzülmemiş bak, yine gülümsüyor. Tek gözyaşı da dökmemiş. Acımadı, hiç acımadı. Başsız beden, sobanın yanında yanmayı bekleyen odunların arasına düştü. Başı istedim, eller duraksamadan verdi. Hemen yastığın altına gizledim.

O zaman sadece başını götüreceğim yanımda. Götür Allah'ın cezası götür. Seni burada bırakayım da o ifritlerin çocuğu ol. *Eller utangaç, bir anda nasıl bu kadar acımasız olduklarına şaşırmışlar, ayarı tutturamamışlar, göze görünmemek için saklanacak yer arıyorlar.*

İfrit ne? Omuzları üstünde başkasının kafasını taşıyanlar işte. O yüzden acımaları yok. *Ben seninle gelmek istiyorum. Başkasının çocuğu olmak istemiyorum.* Aferin. Ben kuzumu kimselere vermem. Karnımda taşımışım, sırtımda da taşırım. *Beni karnında mı taşıdın?* Taşıdım tabi. Orada da kıçının

üstünde iki dakika duramazdın. Zamanın yaklaştığında bu velet yürüyerek dışarı çıkacak diyordum. Şu kadarcıktın, kolların bacakların durmak bilmezdi. Kurbağa gibi çırpınır dururdun. *Hatırlamıyorum.* E çok küçüktün nasıl hatırlayasın.

Anlattıkça sorasım geliyordu, kızar diye azar azar soruyordum. Uyumuşum.

Almını okşayarak, alnımdaki saçları yana doğru tarayarak uyandırdı beni el, sabah. Sabah ama geceden kalma. Dışarıdan asabi, hırıltılı, tanıdık bir minibüs motorunun sesi geliyor, yaklaşıyor ve duruyor. O kadar isteksizim ki uyanmaya, elleri, motor sesini, karanlıkta seslenen gölgeyi uykuma katmak istiyorum. Yorgan üstümden kalkıyor. Pijamamın paçaları ayak bileklerime sarılıyor, ayağımla birlikte çorabın içine sokuluyor. Kalk hadi. *Oturduğum yerden, üstüme kazak geçiriliyor.* Git ayakkabılarını giy. *Uykunun incecik zarı, bunca genişleyince patlıyor. Kapının önüne çıkıyorum. Şubat ayı çarpıyor yüzüme, artık rüyadan eser yok. Çok geçmeden çenem takırdamaya başlıyor. Üst dişlerle alt dişler birbirlerine çarpıp sekiyorlar. Kapatamıyorum bir türlü ağzımı.* Geçsene minibüse! Ne diye dışarıda bekliyorsun? Öne değil, arkaya! *Arkaysa en arka, en köşe. Büzülüp oturuyorum, üzerime yapışan soğuğu bedenimi ovuşturarak kovalamaya çalışyorum.*

Dışarıdaki koşturmaca bitiyor, iki kızarmış göz giriyor içeri. Arka kapı kapanıyor. Ön kapı açılıyor, kapanıyor. Motor, hasta bir ciğerden geliyormuş gibi sesler çıkararak çalışıyor. Sağır edici bir feryat koparacakmış gibi kısılıyor gözler. Yuvalarında kor kor yanıyorlar. Evin olduğu tarafa kucaklar gibi bakıyorlar. O an aklıma geliyor, eve son kez bakmak. Minibüsün öteki köşesine kıçımın üzerinde birkaç zıplayışta ulaşıyorum. Ev, bir el sallama fırsatı bile bulamadan sağımdan geçip gidiyor. Arka camdan bakıyorum, üzülmüyor, gözyaşı dökmüyor. Ev, unuttu-

ğumu hatırlatıveriyor. Durursa koşa koşa gider gelirim, sadece bir baş.

Bağırmak için önüme dönüyorum. Bağırayım, en güçlü sesimle bağırayım ki dursun. Geri dönüp bebeğimi, sadece başını olsun alabileyim. Vites değiştiren ele, direksiyon tutan ele, gaza basan ayağa bakıyorum, hiçbiri duracak gibi değiller. Dikiz aynasındaki gözlerle karşılaşıyorum, bana bakışları bilindik geliyor. Bebeğime baktığım gibi bakıyor bana. Cesaretim kırılıyor, sesim çıkmıyor, dönme ihtimali giderek azalıyor.

Ön koltukta başımı koyabileceğim iki diz var. Kalkıp bir öne geçiyorum. Yüzüm yerde, gözlerim birbirleriyle kavgadaymış gibi güreşen ellerimde. Çenem titreyip duruyor. Eller başımı okşuyor, sonra ihtiyacım kadar sıkıca bedenimi sarıyor, başımı dizlere bırakıyor. Dev kanatlar altındayım.

Yenisini yaparız, tamam mı?

Fıçımın Kenarı

Ay'a gözlerini dikmiş
zıplamaya dermansız
nice kalpazan

Dünyayı kurtaracakmış
kendi damını aktaramayan
insanlık için savaşmış
içki/kumar masasından
karısını dövmeye kalkan

aydınlık gelecek düşler
cehaleti ter gibi
süzülürken alnından
bir tekmeyle çocuğuna
kan sıçırtan kahraman

Beğendiğim, sonrasında beğenmenin bir adım ötesine geçtiğim, kitaplarla aramda bir tür aşk başlar. Bittiğinde başka kitapların böylesine tat veremeyeceğinden korkarım. O nedenle yeni başladığım kitapların ilk sayfaları, gönülsüzce evlendiğim biriyle aynı yatağa girmek kadar acı verir. Kimilerini yol yakınken terk ederim. Kimileri ise sever, bağlanır ve aynı döngüyü tekrar yaşarım.

"Deli miyim sence?"
"Yanlışınız var."
"Hayır. Ne deliyim ne de yanlışım var."
"Siz... başka dünyalara mı yolculuk ediyorsunuz yani?"
"Evet. Başka dünyalara yolculuk ediyorum."

John Fowles, Büyücü

Başından beri hepimiz aynı yoldayız. Hem de en başından beri. Büyük patlamadan bile önce belki. Hem çok uzun hem pek kısa bir yolculuk. Ne başını biliriz ne sonunu. Ne gidişi vardır ne gelişi. Ama bildiğimizi zannederiz bir başı ve sonu olduğunu. Belki hep vardık hep olacaktık ve belki hiç yoktuk hiç olmadık. En iyi ihtimalle hem vardık hem yoktuk. İkisinin ortasına bir kavram kondurmalı. Tabi içini de doldurmalı. O göt de bende yok.

Madem ki bir yolculuktan bahsediyoruz bu yolculuğun güzel bir hikâyesi olmalı o zaman. Olmalı mı? Olsun tabi. Başka başka hikâyeler uydurulsun. En güzeli en iyi uyduranın olsun. Tadına doyulmasın. Sadece uyduranın değil görenin, duyanın, anlatanın da yolculuğu tatlansın. Garantisini vermiyoruz lakin tadının nasıl olacağına dair. Öyle zehir gibi acı bir tadı olur ki her tadışında içini dışına çıkarabilir yolcunun. Derdi hikâye olan tadını pek önemsemez. Kustuğu zehri derdine deva diye geri yutar. Tabi uyduranına bağlı olarak şeker tadında bir hikâyeye de denk gelebiliriz. Sana göre hangisi daha cazip bilemem. Bakarsın biri öyle bir hikâye uydurur ki yolcuğun başıyla sonu yer değiştirir. Yeni doğan ölür, ölenler dirilir. İkna edebildikten sonra her şey mümkündür. Zaten bu yolcuğun en hoş tarafı bütün ihtimalleri

içinde barındırıyor olması değil mi? Yoksa yolcuğun ne tadı olurdu? Yoklukla varlık nasıl ayrılırdı birbirinden. Yazılsa baba bir hikâye ve ölüm bile ayıramasa bizi bizden.

Hadi ben bir tane uydurayım.

O kadar çok küçülmüş ki varlıkla yokluk arasında kalmış. Bilememiş ne yapsın. Zaten bilinemezmiş. O da salmış kendini sonsuzlara. Etrafında oluşturduklarını gördükçe kendi de şaşırmış. Ne olduklarını bilmeden izlemeye koyulmuş sonu nereye varacak diye. Birbirinden parlak ışıklar, patlamalar, alevler. İçindeki büyük enerji saçılmış ortaya. Olayların akışına müdahale etmek istediği an ise etkisizliğinin farkına varmış. Sanki o hiç yokmuş. Kızmış hatta biraz. Bunca şeyin sebebi benim ama istediğim gibi olmuyor diye. Sonra sakinleşmiş yavaş yavaş. Hiç olmaktansa olanla yetinmek yeter demiş. Düşünmeye başlamış, "kendimi sonsuzlara saldım ama bu sonsuzluk ne" diye. "Genişledikçe genişliyorum. Vazgeçsem geçemiyorum. Demek ki bilmediğin her yere salınmamak lazım" demiş. Ve hiç.

Öyle garip garip bakmayın hiç. Uydurdum işte. Diyorsan ki daha iyisi olabilir o zaman sen de uydur. Eminim çok daha iyisini yapabilirsin. Ben ne kadar bu yolun yolcusuysam sen de bir o kadar yolcusun. Öyle hazır güzel hikâyelere yancı olmakla yetinme.

Bizimkisi yolculuk içinde yolculuk sanırım. Sürekli farklı yönlere sapar dururuz. Zaten yolda olduğumuzu unutup yol ararız kendimize. Başı sonuna yakın yollar. Bitsin ki oyalanacak başka yollara sapalım. Yoksa canımız sıkılır hemen. Hele bir de iyi bir hikâyesi yoksa insanın. Başlar kusur bulmaya. Kendi işinden başka herkesin işine karışmaya.

Yazıya Cemal Süreya'nın "sana yolculuk yapmak istiyorum. Kes yüreğine giden bir bilet, cam kenarı değil; can kenarı olsun" dizeleriyle mi başlasam, yoksa Nazım Usta'nın yapmak zorunda olduğu yolculuklar yüzünden Piyare'sinden ayrı kalmasından mı bahsetsem karar veremiyorum. Yolculukların ne kadarı mutluluğa, aydınlığa, huzura çıkıyor kestirmek güç. Peki çıkılan yolda yanımızdakine/yanımızdakilere ne kadar güveniyoruz, onu da bilmiyoruz. Bir de olayın şu yönü var; hepsi zaten hayatımıza birer birer girip çıkmıyor mu? Her şey bu kadar basitken neyi nasıl zorlaştırmayı başarıyoruz? Biz neden kim için ne için yasıyoruz? Bu soruların hepsi yanlış sanırım... Doğru soru 'ne yapmalı', evet evet doğru soru bu, ne yapmalı? Hayatımıza giren insanlara güvenebilmek için ne yapmalıyız tekrar nefes almak için ne yapmalıyız. Öldürmemek için ne yapmalıyız? Ne yapmalıyız ki verdiğimiz mücadelenin haklı olduğunu görsünler. Bu yazıyı ayağa kaldırmak için ne yapmalıyım? Akdeniz'e uzanır mı yazdıklarım, bilmiyorum. Yaşayarak göreceğiz. Hayatım freni boşalmış, kontrolden çıkmış araba gibi oldu bu aralar direksiyonu ne reye kırarsam oraya gidecek. Durmak için ya bir yere çarpmam gerekiyor ya da el freni, hangisi daha mantıklı karar vermek için de pek zamanım yok. Ya akışına bırakacağım ya da müdahale edeceğim, hangisi doğru secim bilmiyorum ama bunu da zaman gösterecek. Şimdi mutlu olma zamanıdır, kendi hayatımızı kendimizin kurma zamanıdır, sıkılmadınız mı aynı cümleleri duymaktan? Farklı görünen insanların aslında aynı şeyi anlattıklarını ne zaman göreceğiz? Mutlu olmak için rotayı ne tarafa çevireceksiniz/çevireceğiz hangi yolda ilerleyeceğiz?

TIRNAK İÇİ "YOLCULUK"

"Yolcu, yolunun sonunda, kendisini mutluğun beklediğini bilse de hüzün doğaldır, değil mi?"
Mikhail Bulgakov, Usta ile Margarita

"Herman Hesse'nin 'Doğuya Yolculuk' adlı kitabında Leo'nun o müthiş bilgeliğinin ne olduğunu asla öğrenmeyiz. Bunun sebebi, Hesse'nin bize, kendisinin de bilmediği bir şeyi söyleyememiş olmasıdır. O da benim gibiydi. Sadece, dünya üstünde gizli bir bilgiye ve kendisininkini aşan bir bilgeliğe sahip olan, Leo gibi birinin varolmasına duyduğu özlemdi bu. Aslında gizli bilgi diye bir şey tabii ki yoktur. Hiçkimse, bir halk kütüphanesinin rafında bulamayacağınız herhangi birşeyi bilmez. Fakat ben bunu o zaman bilmiyordum."
Daniel Quin, İsmail

"Bir okur zaten var olan bir yolda ilerleyen bir yolcudur. Ve bu yol sonsuzdur."
Carlos Maria Dominguez, Kağıt Ev

"Son yolculuklarda yollar kapanmaz..."
Y. Hakan Erdem, Unomastica Alla Turca

"Yolculuk: Birbirine koşut çizgilerin gözerimizde kesiştiği kara benek."
Ali Teoman, Kırık Kalpler Terzihanesi

"Dünya orkestrasının şefi nerede o halde? Yine mi kaçtı? Takip edin onu, buraya getirin. Hemen karşıma gelsin. Eğer onu bulamazsanız, bana bir kaptan, bir dümenci, bir barbar, yolculuğun değerinden anlayan bir adam getirin."
Giovanni Papini - Düşsel Konçerto

Sokaklarda yürürdük
Bozuk kaldırımlarda
Eyleşip seke seke
Donuna dek budanan
Ağaçların altından
Geçerdik güle güle

Sonra şehrin sahibi
Tutardı kolumuzdan
Bi' silkeler bırakır
"Az öte de demlenin"

Yine bozuldu tadı
Dünyadan uzaktayım
Mars'a boş verin de siz
Derdi ne çekirgenin

On iki olimposlu
Bir Dionysos kalsın
Diğerleriniz inin
Dolsun bitmeden kadeh
Ey oyuncular gelin

F. A.

Ağdan geçerek dergiye ulaşabilirsiniz
"**okunacaknesne**" diye kime sorsanız gösterirler.